

несе голѣми загуби — настѣпвахме по открита мѣстность, турцитѣ ни посрещнаха съ ураганенъ огънь. Азъ бѣхъ загубилъ доста кръвь, паднахъ въ несвѣсть, и дойдохъ на себе си едва на превързочния пунктъ. Превърза ме студентътъ медикъ Подрезъ (той отсетне стана професоръ хирургъ) и ме отправи чрезъ Свищовъ въ Зимница — въ лазаретъ № 63 или 64.

Когато влѣзохме въ Свищовъ, казарменитѣ ни фургони бѣха веднага заобиколени отъ българки и българи — съ пълни ржце ядене и пиене; много отъ българкитѣ плачеха за насъ съ искрени и чисти сълзи. Тия сълзи лично менъ сродиха за цѣлъ животъ съ българския народъ. Помня сжщо, какъ, когато минавахме отъ Никополъ за Гривица, изведнажъ изъ кукуруза изскачиха българи съ вода и хлѣбъ и ги подаваха свѣтливо и мълчаливо. Особено бѣхме благодарни за водата.

Презъ ноемврий 1877 година се върнахъ вкъщи. Майка ми ме посрещна съ тия думи: „Благодаря на Бога, че те удостои да пролѣешъ кръвта си за едно свято дѣло.“ Въ тия нѣколко думи се излѣ напълно великата славянска душа на руската жена.